

הפילהרמונית הישראלית, העונה ה-89

תל אביב: 5 * קלאסית קלה * 7 * שבע ב-19:00 * 10 * גאלה * חיפה: 6 * קלאסית קלה * יוני 2026

וסילי פטרנקו, מנצח

המקהלה הישראלית על שם גארי ברתיני

קונצרט למנויים מס' 5

תל אביב, היכל התרבות ע"ש צ'רלס ברונפמן, אולם הקונצרטים ע"ש לאוי

קלאסית קלה | יום ד' | 17.6.26 | ב' בתמוז תשפ"ו | 19:00

מוקדש לזכרו של מורטון ס' אקרמן, גזבר מייסד של ידידי הפילהרמונית הישראלית בארה"ב

קונצרט למנויים מס' 6

חיפה, אודיטוריום חיפה

קלאסית קלה | יום א' | 14.6.26 | כ"ט בסיוון תשפ"ו | 20:00

קונצרט למנויים מס' 7

תל אביב, היכל התרבות ע"ש צ'רלס ברונפמן, אולם הקונצרטים ע"ש לאוי

שבע ב-19:00 | יום ג' | 16.6.26 | א' בתמוז תשפ"ו | 19:00

בסיוע לין וסוי סימס מניו יורק

קונצרט למנויים מס' 10

תל אביב, היכל התרבות ע"ש צ'רלס ברונפמן, אולם הקונצרטים ע"ש לאוי

גאלה | יום ה' | 11.6.26 | כ"ו בסיוון תשפ"ו | 20:00

היצירות בקונצרט

ג'ון אדמס (נו' 1947): טריניטי, מתוך סימפוניית דוקטור אטומיק

כ-8 דקות

ביצוע ראשון בתזמורת

דברי הסבר:

ג'ון אדמס הוא מהממשיכים הבולטים ביותר של המוזיקה המינימליסטית האמריקאית, הידועה במיוחד בזכות מלחינים כמו פיליפ גלאס וסטיב רייך. המינימליזם האמריקאי התפתח בשנות השישים של המאה הקודמת, בסצנת המוזיקה האקספרימנטלית של החוף המערבי בארצות הברית. יוצריו ניסו להתבדל מן האוונגרדיות הנוקשה שאפיינה את המוזיקה העכשווית של תקופתם, בכך שניסו להפוך את המוזיקה לטקסט חברתי ורוחני. הם גיבשו שפה מוזיקלית של מנגינות ואקורדים החוזרים שוב ושוב בשינויים הדרגתיים, ולאט לאט מייצרים תהליכים מוזיקליים גדולים, מתוך כוונה שכל המאזינים יוכלו לעקוב אחר התפתחותם. בניגוד למוזיקה האוונגרדית שהתאפיינה במצלולים

דיסוננטיים חריפים, המינימליזם האמריקאי אימץ שפה הרמונית ומלודית "עגולה" שמנסה להימנע מלאתגר את האוזן, ולעודד התכנסות פנימית מדיטטיבית.

ג'ון אדמס, שצעיר ממייסדי האסכולה המינימליסטית, המשיך וגם שינה אותה בכך שעטף את המוזיקה בצלילים גדולים של תזמורת רומנטית מאוחרת או של מוזיקה סימפונית הוליוודית. לתוך התהליכים הקפדניים שמתחוללים במוזיקה, אדמס מוסיף שימוש בהרמוניה מסורתית כאמצעי לבניית מתח והרפיה. לא בכדי אחת מיצירותיו המפורסמות ביותר היא "ספר ההרמוניה" (Harmonielehre) אדירת הממדים לתזמורת סימפונית גדולה, בהשראת ספרו של ארנולד שנברג ללימוד הרמוניה מסורתית, הנושא את אותו שם. בדומה למלחינים אחרים במינימליזם, אדמס עוסק בדמויות ובאירועים גדולים של המאה העשרים, כמו למשל האופרה הראשונה שלו, "ניקסון בסין" (1982), שמספרת על ביקורו ההיסטורי של הנשיא ריצ'רד ניקסון בסין הקומוניסטית בזמן המלחמה הקרה.

הסימפוניה "ד"ר אטומיק" (2007) מבוססת על אופרה באותו שם שחיבר אדמס שנתיים קודם, העוסקת בפרויקט מנהטן בו נוצרה לראשונה פצצת האטום, ובמוביל הפרויקט, ג' רוברט אופנהיימר.

הפרק השלישי בסימפוניה נקרא על שם "טריניטי", הניסוי המסכם של פרויקט מנהטן, בו הוטלה פצצת אטום בעמק השומם "חורנאדה דל מוארטו" (Jornada del Muerto - "מסעו של האיש המת") שבמדינת ניו מקסיקו. הפרק, גרסה כלית לסוף המערכה הראשונה של האופרה, בנוי מסערה של אקורדים שנעים לאורך התזמורת, הולכים ובונים את המתח לקראת הפיצוץ. אז מנגנת חצוצרה את האריה הגדולה של אופנהיימר, לחן מקורי של אדמס לסוֹנָטָה מהמאה ה-17 מאת ג'ון דאן. כך מביע אופנהיימר האופראי את האמבילווונטיות שחש בנוגע לנשק החדש שסייע להביא לעולם. לבסוף האקורדים מגיעים לשיא, ונעצרים בבת אחת עם הפיצוץ הגורלי.

פרק זה מדגים כיצד אדמס משתמש במוזיקה כדי להחיות נקודות ציון גדולות בהיסטוריה האנושית, כשהוא מנגיד בין התרחשויות גורליות שיחרצו את גורלן של אומות שלמות לבין רגעים אינטימיים ומהורהרים המתמקדים בדמויות עצמן; באותה קבוצת מדענים בפרויקט הסודי של פצצת האטום האמריקאית.

כתבו: אמיר שוחט ועודד שני-דור

ג'ון ויליאמס (נו' 1932): סוויטה מתוך "מלחמת הכוכבים"

כתוביות הפתיחה

נעימת הנסיכה ליאה

מארש האימפריה

נעימת יודה

חדר הכס וכתוביות הסיום

כ-28 דקות

ביצוע ראשון בתזמורת

דברי הסבר

בשנת 1975 חיפש הבמאי ג'ורג' לוקאס מלחין עבור אופרת החלל החדשה שלו - "מלחמת הכוכבים". הוא פנה לעצתו של חברו, הבמאי סטיבן שפילברג, שהמליץ על המלחין ג'ון ויליאמס. כשנפגשו השניים כדי לדון ביצירת הפסקול, לוקאס שאף להשתמש ביצירות קלאסיות קיימות, אך ויליאמס הציע מנגד להלחין מוזיקה מקורית. ויליאמס דמיין פסקול מלא בלייטמוטיבים - רעיונות מוזיקליים קצרים המייצגים אלמנטים שונים בסיפור, כגון דמויות, מקומות, ואף כוחות על-טבעיים, לפי הגישה המזוהה בעיקר עם האופרות של ריכרד ואגנר.

אותן יצירות שבהן רצה לוקאס להשתמש במקור, מאת סטרווינסקי, הולסט וקורנגולד, הפכו לפסקול הארעי של הסרט ("temp score"), מושג המתאר את המוזיקה המשמשת את הבמאי ואת עורך הסרט בזמן העריכה, ולאחר מכן משמשת את המלחין בבחירת העולם הצלילי הנכון לסרט והקצב התואם לסצנות). כשיצירות אלו פגשו את עולמו המוזיקלי של ויליאמס, שגדל על מלחינים הוליוודיים אגדיים כמו מקס שטיינר ואלמר ברנשטיין, נולד הפסקול העל-זמני שהפך למרכיב בלתי נפרד של אחת מסדרות הסרטים המצליחות בהיסטוריה.

הפסקול הוקלט עם התזמורת הסימפונית של לונדון בניצוח המלחין, ובזכותו זכה המלחין בפרס האוסקר השני שלו. ויליאמס הלחין את כל תשעת הסרטים הראשיים בסדרה, לאורך ארבעה עשורים, מ-1977 ועד 2019.

הסוויטה מורכת מקטעים נבחרים מתוך שני הסרטים הראשונים בסדרה, בעיבוד המותאם לביצוע קונצרטי.

כתוביות הפתיחה

הפרק נפתח בצלילים הראשונים הנשמעים בתחילת הסרט, מייד לאחר הכתובת המפורסמת: "לפני שנים רבות, בגלקסיה רחוקה, רחוקה..." זהו מארש חגיגי שנפתח בתרועה של כלי הנשיפה ממתכת, בליווי תזמורת עשיר, ומוביל מייד לנגינת הנושא המוזיקלי הראשי של הסרט, המייצג את הגיבור, אביר הג'דיי לוק סקיינוקר. המארש מלווה את כתוביות הפתיחה הצהובות שהפכו לסמל ההיכר של הסדרה, ומספקות הקדמה עלילתית על המאבק הגלקטי בין האימפריה המרושעת לברית המורדים, השואפת להשמיד את כוכב המוות, תחנת חלל ענקית המשמשת כלי נשק להשמדה פלנטרית של האימפריה. המארש ממשיך מעבר לסיום הכתוביות ולתוך סצנת הפתיחה - מרדף חלליות בין האימפריה והמורדים, בו מוצג הלייטמוטיב של ברית המורדים.

בעיבוד פרק זה הולחמה המוזיקה של סצנת הפתיחה למוזיקת כתוביות הסיום של הסרט כדי לספק מבנה שלם וסיום החלטי.

נעימת הנסיכה ליאה

נעימה זו היא הפוגה מהלך הרוח הסוער והגרנדיוזי של הפרק הראשון, ומשמשת בתור נושא אהבה של הסרט הראשון. הנעימה, רומנטית ונוסטלגית בתזמור עדין, מייצגת את הנסיכה ליאה, דיפלומטית יפהפייה וממנהיגות ברית המורדים. הפרק נפתח במבוא קצר בחליל ובאבוב, עד שקרן היער מציגה את הנעימה הראשית בליווי עדין של כלי קשת. החליל, הבולט מאוד בפרק זה, חוזר על הנושא הלירי בגרסה מורחבת ומעוטרת. הכינורות מצטרפים לחזרה נוספת עם קולות נגדיים בקרן היער, לפני הווריאציה האחרונה על הנעימה בנגינת התזמורת המלאה. הפרק מסתיים במלודיות נוגות של החליל, בתמיכת צליליו הקסומים של הנבל.

ויליאמס כתב את נעימתה של ליאה כנושא אהבה, לפני שנחשפה זהותה בתור אחותו של לוק בסרט השלישי בסדרה, "שובו של הג'דיי", ולא מושא אהבתו כפי ששיער ויליאמס (כמו גם רבים אחרים) בתחילה.

פרק זה מכיל גם חומרים מוזיקליים שהולחנו בעיבוד הסוויטה ולא הופיעו בסרטים במקור.

מארש האימפריה

זה כנראה הקטע המוזיקלי המוכר ביותר מכל סאגת "מלחמת הכוכבים", מוזיקה שהפכה לסמל אוניברסלי של כוחות רשע, דיכוי ופאשיזם. במפתיע, מקורה בסרט השני, "האימפריה מכה שנית" ואינה מופיעה כלל בראשון. זהו מארש תזמורתי קודר ומבשר רעות, המלווה ברובו במקצב הצעידה הצבאית בתוף הסנר, המסמל את חיילי צבא האימפריה הגלקטית. הנעימה כולה מקושרת בעיקר לנבל הראשי, דארט ויידר, לוחם מסדר הסית' הלבוש בשחורים ובמסכה מאיימת שנהפכה בהמשך לסמל אייקוני. הנושא מנוגן בחצוצרות ובטרומבונים, ונשען כמעט כולו על אקורדים מינוריים. בסופו הבלחה קצרה של אקורד מז'ורי - סמל לגאולתו העתידית של ויידר בסרט החותם את הטריולוגיה, "שובו של הג'דיי". אז שב ויידר לזהותו המקורית כאנאקין סקיינוקר, אביו של לוק, ופונה נגד הקיסר המרושע המנהיג את האימפריה, הורג אותו ומציל את חיי בנו לוק.

נעימת יודה

בסרט השני בסדרה, לוק נוסע לחפש אחרי מאסטר יודה, מאסטר ג'דיי עוצמתי בא בימים. בהגעתו לכוכב שבו מתגורר המאסטר, הוא פוגש ביצור חייזרי, קטן וירוק, שמדבר בקול משעשע במשפטים הפוכים. לוק מזלזל בו תחילה, אך בהמשך מגלה שזה למעשה המאסטר שחיפש. יודה הזקן מלמד את לוק את דרכי "הכוח" - אנרגיה קוסמית המקיפה את כל היצורים החיים בגלקסיה ונותנת לאבירי הג'דיי יכולות-על.

הפרק נפתח באקורדים עדינים ואיטיים בכינורות, אחריהם מנגנים קבוצות הצ'לי וקרנות היער את הנושא הראשי, מלודיה נינוחה ומלאת פאתוס. בחירת הכלים משקפת את עוצמתו של יודה, את גילו המופלג ואת הסבלנות הנוכחת בהוראתו. כלי הנשיפה מעץ מצטרפים לצ'לי לנושא משני, קליל והומוריסטי יותר, ביטוי מוזיקלי למראית העין המתעתעת של יודה ונטייתו להומור עצמי. לאחר פיתוח קצר של הנושא הקליל, הכינורות חוזרים על הנושא הראשי בתזמור מורחב המוביל לפסגת הקטע. החליל מנגן וריאציה עדינה יותר, ומוביל להופעתו האחרונה של הנושא, שוב בצ'לי ובקרנות.

חדר הכס וכתוביות הסיום

פרק זה הוא הרחבה של סצנת הסיום של הסרט הראשון, ומלווה את גיבורי הסיפור בטקס הענקת אותות כבוד על גבורתם בקרב נגד האימפריה והשמדת כוכב המוות. הסצנה אינה מכילה דיאלוג כלל, והפכה לדוגמה מוכרת בקרב מלחיני פסקולים להבדל הדרסטי שמוזיקה סוחפת יכולה לחולל בסצנה.

בדומה לפרקי פינאלה אחרים במסורת הסימפונית, הפרק בנוי כמארש-רונדו. הוא נפתח בתרועות קרנות יער חגיגיות, באופן המזכיר המנוני הכתרה מלכותיים. לאחר התרועות, החצוצרות מנגנות את נעימת "הכוח", נושא דרמטי ומינורי, בליווי הדגשות אקורדים חדות וקצרות ביתר הכלים. נושא נוסף, מזורי וחגיגי, מנוגן בכלי הקשת. יתר חצוי הראשון של הקטע נע בין וריאציות על הנושאים הללו.

חציו השני של הפרק זולג מהסצנה לכתוביות הסיום, ובו התזמורת מנגנת במרץ וריאציות על הנושאים שהושמעו קודם לכן בסוויטה. הווריאציות האחרונות הן משחק בין תרועות המורדים ללייטמוטיב הגבורה מכתוביות הפתיחה, ביטוי לניצחונם הסופי של המורדים על האימפריה הגלקטית המרושעת והשבת התקווה לשלום, לפחות בגלקסיה הרחוקה-רחוקה...

כתב: רום דן הופמן

גוסטב הולסט (1874-1934): כוכבי הלכת, סוויטה לתזמורת גדולה, אופ' 32

מארס (מאדים), מבשר המלחמה: אלגרו

ונוס (נוגה), מבשרת השלום: אדג'ו

מרקורי (כוכב-חמה), השליח המכונף: ויוצ'ה

יופיטר (צדק), מבשר השמחה: אלגרו ג'וקוזו

סטורן (שבתאי), מבשר הזקנה: אדג'ו

אורנוס (אורון), הקוסם: אלגרו

נפטון (רהב), המיסטיקן: אנדנטה

כ-51 דקות

וידאו: יערה ניראל

דברי הסבר

המלחין האנגלי גוסטב הולסט גילה עניין רב בתרבויות המזרח הרחוק, במיסטיקה המזרחית (בעיקר ההודית) ובאסטרולוגיה. כבר בשנות העשרים לחייו התעניין מאוד בפילוסופיה ובדת ההודית ואף למד בעצמו סנסקריט. בתחילת המאה העשרים שבתה האסטרולוגיה את ליבו והוא הודה כי "מגרעתו החביבה" היא חיבור הורוסקופים עבור ידידיו. התעניינותו באסטרולוגיה מצאה ביטוי ביצירתו הגדולה "כוכבי הלכת", שכל אחד משבעת פרקיה נושא את שמו של אחד מכוכבי הלכת. לדברי המלחין "קטעים אלה נכתבו בהשראת המשמעות האסטרולוגית של כוכבי הלכת; אין בהם מוזיקה תוכניתית ואין להם קשר כלשהו עם האלים מן המיתולוגיה הקלאסית, הנושאים אותם שמות עצמם. אם נחוץ הסבר כלשהו למוזיקה, הוא נמצא בכותרות המשנה של הפרקים, במיוחד אם מבינים אותן במובן הרחב ביותר. לדוגמה, יופיטר מבשר שמחה לא רק במובן המקובל, כי אם גם סוג של שמחה טקסית הקשורה בחגיגות דתיות או לאומיות. סטורן מביא לא רק התפוררות גופנית, אלא גם חזון של הגשמה. מרקורי הוא סמל של המחשבה והנפש".

"מארס (מאדים), מבשר המלחמה" פותח את הסוויטה במשקל א־סימטרי של חמישה רבעים. תבנית מקצבית החוזרת בעקשנות רבה שלטת בפרק כולו, והיא מזכירה צעידת צבא אל שדה הקרב. המרקם הצלילי הדחוס, יחד עם התגברות הדרגתית של עוצמת הנגינה ועם מוטיב תרועתי השב ומגיח לעתים, בכל פעם בכלים אחרים – יוצרים תחושה מאיימת, קודרת לפעמים. בעת ביצוע הבכורה של היצירה בסוף ספטמבר 1918, בשלהי מלחמת העולם הראשונה, סבר הקהל כי זהו תיאור מוחשי של המלחמה שטרם נסתיימה. אך למעשה, השלים הולסט את הלחנת הפרק עוד בטרם פרוץ המלחמה... האם אפשר לראות בכך נבואה על שהיה עתיד להתרחש?

"ונוס (נוגה), מבשרת השלום" הוא פרק איטי, חולמני ומעודן בגוונים כמו־אימפרסיוניסטיים. הקרנות והחלילים משוחחים זה עם זה, הכינורות משמיעים נעימה שירית מתמשכת. הגוונים השולטים בפרק הזה הם גוני החלילים, הנבלים והצ'לסטה.

"מרקורי (כוכב־חמה), השליח המכונף", מתואר בפרק דמוי סקרצו וירטואוזי. זהו קטע עירני עם חילופים מהירים רבים של מקצב והרמוניות, והוא מסתיים בתחושה של מעוף לגבהים.

יופיטר (צדק) הוא הגדול מבין כוכבי הלכת. הולסט מקדיש לו פרק רחב יריעה, ששורה עליו אווירה של עליצות חגיגית מתפרצת, ובולטים בו כלי הנשיפה ממתכת, בעיקר הקרנות. בלב הפרק מופיעה נעימה דמוית המנון אנגלי, שמאוחר יותר התאים לה המלחין מילים והפך אותה לשיר "נשבעתי לך, ארצי".

הולסט מייחד ל"סטורן (שבתאי), מבשר הזקנה" פרק איטי ורחב. אופיו קודר וזעוף בתחילה, ובהמשך נעשה ערני יותר ועוצמתו גוברת. מחציתו השנייה מבוססת על צלצול פעמונים, ושורה עליו רוח של שלווה והשלמה.

באסטרולוגיה, אורנוס (אורון) הוא הכוכב השולט בהמצאות, בחידושים ובתורת האסטרולוגיה עצמה. הפרק "אורנוס, הקוסם" מתפתח למעין מחול דוהר ומגיע לשיא חזק ומרשים. לפני הסיום נשמעים אקורדים מסתוריים, ההולמים את אופיה השמיימי של היצירה.

נפטון (רהב) מסמל באסטרולוגיה מבוכה וקשרים מיסטיים עם עולמות אחרים. הפרק המסיים "נפטון, המיסטיקן" שרוי כולו באווירה שמיימית של שלווה ומסתורין. זהו פרק איטי, שמשקלו משתנה תכופות, ושולטים בו צליליהם הזוהרים של הנבלים, הצ'לסטה ומקהלת נשים, השרה ללא מילים. מאחורי הקלעים.

כתבה: אורלי טל

בעקבות כוכבי הלכת

יצירת הווידאו, בהשראת "כוכבי הלכת" של הולסט, מציעה מסע ויזואלי עשיר ורב־שכבתי. היא מלווה את המוזיקה של הולסט ומזמינה את הצופה להאזין לה מתוך פרספקטיבה חדשה.

יצירת הווידיאו יוצאת מנקודת המבט של הולסט עצמו, כמי שראה ביצירתו "סדרה של תמונות הלך רוח". היא מציעה צלילה מדיטיבית אל תוך הצלילים, שמתוכה עולים דימויים שונים - לעיתים עם הדוידים אל המיתולוגיה, המשמעות האסטרולוגית, הצבעים והטקסטורות המזוהים עם כוכבי הלכת, ולעיתים גם למתחים עכשוויים, ובהם מחשבות על יחסי אדם וסביבה, כוח והשפעה, אך אלה נותרים כרמזים בלבד בתוך מסע פנימי הפתוח לפרשנות. לצד הפרשנות האישית, היצירה התגבשה גם מתוך דיאלוג אומנותי עם המנצח וסילי פטרנקו.

הצפייה ביצירה לצד הביצוע המוזיקלי החי יוצרת חוויה רב-חושית, שבה המוזיקה נותרת במרכז, והווידיאו פותח מרחב נוסף המרחיב את החוויה ומעמיק את ההקשבה.

כתבה: יערה ניראל

האומנים המשתתפים

וסילי פטרנקו, מנצח

וסילי פטרנקו הוא המנהל המוזיקלי של התזמורת הפילהרמונית המלכותית החל מ-2021, והמנהל המוזיקלי של התזמורת הפילהרמונית המלכותית של ליברפול, בה גם כיהן במשך זמן רב כמנצח ראשי (2006-2021). במסגרת תפקידיו הקודמים כיהן פטרנקו בין השאר כמנצח ראשי של תזמורת הנוער של האיחוד האירופי (2015-2024), מנצח אורח ראשי ולאחר מכן כמנהל אומנותי של התזמורת הסימפונית הממלכתית של רוסיה (-2022) (2016), מנצח ראשי של הפילהרמונית של אוסלו (2013-2020) ומנצח אורח ראשי של תיאטרון מיכאלובסקי בסנט פטרבורג (1994-1997). וסילי פטרנקו נולד ב-1976 והחל את חינוכו המוזיקלי בביה"ס למוזיקה לבנים בסנט פטרבורג, בית הספר הראשון ללימודי מוזיקה ברוסיה. לאחר מכן למד בקונסרבטוריון של סנט פטרבורג, בו השתתף בכיתות אומן עם מנצחים ידועי שם כגון מאריס יאנסונס ויורי טמירקנוב. הוא עבד עם התזמורת החשובות בעולם, בהן הפילהרמונית של ברלין, הגוונדהאוס בלייפציג, הסימפונית של לונדון, הפילהרמונית של לונדון, תזמורת פילהרמוניה, הפילהרמונית של סנט פטרבורג, התזמורת הלאומית של צרפת והתזמורת הסימפונית של סידני. פטרנקו הופיע בפסטיבלים כגון פסטיבל אדינבורו, פסטיבל גראפנג באוסטריה ופסטיבל הפרומס של ה-BBC בו הופיע פעמים רבות. פטרנקו מרבה לנצח גם בבתי האופרה, והרפרטואר שלו כולל למעלה מ-30 אופרות. בשנת 2010 הופיע לראשונה בפסטיבל האופרה גלינדבורן עם האופרה מקבת' ובאופרה של פריז עם האופרה 'בגני אוניגין'. הקלטותיו הרבות כוללות את מחזור הסימפוניות של שוסטקוביץ' עם התזמורת הפילהרמונית המלכותית של ליברפול בחברת התקליטים נקסוס, הקלטות שזכו לשבחים ברחבי העולם. הוא הקליט עם התזמורת הפילהרמונית של אוסלו את הסימפוניות של סקריאבין והפואמות הסימפוניות של שטראוס. פטרנקו זכה בפרסים רבים בהם פרס "האומן הצעיר של השנה" (2007) ופרס "אומן השנה" (2017) של גרמפון. בנוסף לחברות הכבוד באוניברסיטת ג'ון מור בליברפול (2012), הוא האדם השני בלבד שזכה בתואר דוקטור לשם כבוד גם מהאוניברסיטה של ליברפול וגם מאוניברסיטת "הופ" בליברפול (2009).

המקהלה הישראלית ע"ש גארי ברתיני, מנהל מוזיקלי ומנצח: רונן

בורשבסקי

המקהלה הישראלית ע"ש גארי ברתיני הוקמה ע"י חגי גורן ורונן בורשבסקי בשנת 2009. המקהלה הופיעה עד כה עם הפילהרמונית הישראלית תחת שרביטם של זובין מהטה, להב שני, קורט מזור, הרברט בלומשטדט, אשר פיש, קז'ישטוף פנדרצקי, דן אטינגר, יואל לוי, מנפרד הונק ורבים אחרים, וכן עם התזמורת הסימפונית חיפה ועם התזמורת הסימפונית ירושלים. בין היתר ביצעה המקהלה את רקוויאם גרמני מאת ברהמס, הסימפוניה השנייה והשלישית מאת מהלר, הסימפוניה התשיעית מאת בטהובן, שירי גוֹרָה מאת שנברג, רקוויאם פולני מאת פנדרצקי, "כרמינה בורנה" מאת אורף, "פעמונים" מאת רחמינינוב ורקוויאם המלחמה מאת בריטן, ואופרות רבות מאת ורדי,

פוצ'יני, רוסיני, צ'ייקובסקי, ביזה ושטראוס. רק לאחרונה ביצעה המקהלה עם התזמורת הסימפונית ירושלים את "אליהו" מאת מנדלסון, בניצוחו של רונן בורשבסקי.

מקהלת ברתיני, הגוף הייצוגי של המקהלה, מונה כ-26 זמרים. היא מתמקדת בביצוע רפרטואר א־קפלה מכל התקופות ומופיעה גם עם תזמורות והרכבים קאמריים בארץ ובאירופה. בין היתר הופיעה עם הקאמרטה הישראלית ירושלים, התזמורת הקאמרית של פראג, התזמורת הקאמרית הישראלית, תזמורת נובה אמדאוס מרומא, אינטרפרטי ונציאני ואנסמבל בארוקדה. המקהלה זכתה להצלחה רבה בסיורי קונצרטים באיטליה, בפראג, בווינה, בבורגון ובנירנברג.

רונן בורשבסקי, מנצחה ומנהלה המוזיקלי של המקהלה הישראלית ע"ש גארי ברתיני, מכהן גם כראש המחלקה לניצוח מקהלה וכמרצה בכיר בביה"ס למוזיקה ע"ש בוכמן-מהטה באוניברסיטת תל אביב, כמנצחה של מקהלת האיחוד, ובנוסף לכך הוא מרצה מבוקש בנושאי מוזיקה מגוונים. זכה בצעירותו בפרסי ניצוח בתחרויות בינלאומיות ביפן ובדנמרק והשתתף בקורס הניצוח של פסטיבל טנגלווד. השתלם אצל ברנרד הייטינק, סאיג'י אוזווה והנס גארף. רונן בורשבסקי הוא בעל תואר אומן מהאקדמיה למוזיקה ולמחול בירושלים. היה תלמידם של פרופ' נועם שריף ופרופ' מנדי רודן. רונן ניצח על מרבית התזמורות הישראליות, לרבות הפילהרמונית הישראלית, וכן על תזמורת ברחבי העולם. ב-2006 הוביל את מיזם "פילהרמוניה גרמנית-ישראלית" שהתקיים בישראל ובגרמניה ובמסגרתו ניצח על האורטוריה "אליהו" מאת מנדלסון. גולת הכותרת של המסע היה הקונצרט לציון יום מותו של מנדלסון באולם הגוונדהאוס בלייפציג.

יערה ניראל, מעצבת וידאו

בוגרת בצלאל; אקדמיה לאומנות ועיצוב בירושלים, המחלקה החדשה של ביה"ס לתיאטרון חזותי בירושלים, החממה לאומנים צעירים של ביה"ס מוסררה, ומרכז כלים - מרכז בינלאומי ובית למחול עכשווי. עיצבה וידאו עבור פסטיבל ישראל, התיאטרון הקאמרי, תיאטרון החאן, תיאטרון באר שבע, תיאטרון אורנה פורת, תיאטרון יפו, תיאטרון חיפה, תיאטרון הקיבוץ ועוד. זוכת ציון לשבח על עיצוב וידאו להצגה "מכתב הקסם" בפסטיבל חיפה להצגות ילדים 2021.